

Títol: MENUUDA

Es deia Clara, era molt menuda i tot el que havia vist estava en aquella petita platja, en aquella illa en que si pujava a dalt del turo podia veure fins i tot el món sencer. Allí tot era blau, menys una petita taca fosca.

Ella creia que allí estaria el món del que havia sentit a parlar. Imaginava que seria com els contes de fades, de prínceps a on ella seria la princesa i podria cantar, ballar i correes en un món sense fi.

Però tot el que recordava la Clara era allí amb aquelles dues personetes tan delicades i febles amb aquells ulls tan tristos, opacs, on sols se'ls veia una espurna quan ella s'hi reflectia, per alguna cosa li deien la nineta dels seus ulls.

Ella voldria que li expliquessin la seva vida i on eren la resta, però mai es va atrevir a preguntar-ho. Tan sols havia sentit alguna frase inconnexa “ Van coincidir en temps i espai...”, “els altres...”, “tot havia acabat...”, “ sort que va quedar la menuda...”, “aquell inseparable peluix..”.

Ella no entenia res. Sols pensava com serien, si tindrien els ulls opacs com els seus avis, com tindrien els cabells, si serien prims, alts.....

Si els havia vist mai, no ho recordava. L'Avia li deia “Portat bé que et veuran des del cel” i ella es portava tan malament com sabia i podia, pensava que tant de bo així també els podria veure.

De mica en mica anava creixent i amb el pas dels anys se n'adonà de que ni tan sols els records la podien acompanyar, ja que no en tenia. Tan sols aquelles envellides fotografies, que tan trista posaven a la seva àvia, serien la seva senyera al camí de la vida.

De la mateixa manera que s'anava fent gran, se li afirmava la idea de que volia veure el món, volia anar més enllà. Així, tots els dies li pregava al seu avi que la dugués fins a la taca fosca i un bon dia l'avi li digué "Llevat que et duré allà". La Clara es trobà fora de si, al fi podria veure el món. Després d'unes hores navegant amb el petit vaixell de l'avi, van arribar a una diminuta illa, més petita encara que la seva.

Ella semblava una papallona, donava voltes sobre sí mateixa plena d'entusiasme. No ho podia creure. Al cap d'una estona va seure a la sorra i veié que era com quan estava a la platja; tot era blau menys una petita taca fosca. L'avi va observar el desencís i la tristesa del seu rostre i li digué:

"Menuda no confonguis el desencant amb la realitat, per molt lluny que vagis, sempre, sempre hi haurà un més enllà".

FRIDA.